

opmærksom paa, at Arbejderen faar ikke en Gang sin Kapital — hans Kræfter — tilbage uformindsket, men naar den har været i Anvendelse, mister han altid noget, der bliver noget tilbage paa de Arbejdssteder, hvor han har været. Præsten Kühnel opstiller derfor den Fordring, at man skulde ifølge Lov ved Bidrag fra Arbejdsgiverne, Staten og Kommunerne henlægge til en Fond 4 pCt. af den Arbejdsfortjeneste, hver Arbejder det ene Aar efter det andet faar udbetalt. Det skulde være Erstatning for, hvad vedkommende Arbejder mister, og det skulde være en Fond, af hvilken der kunde udredes Understøttelse til de gamle.

Den samme Præst siger i sin Pjece om disse Tilskud, at det skal ikke være en Naadesakt, men en Retfærdighedshandling. Disse Tilskud „skulle ikke alene støttes paa moralske og humane Grunde, men der skal ogsaa være indrømmet Arbejderen en juridisk Ret til dem”, og han siger sluttelig, at der er visse Hovedprincipper i denne Sag, der bør fastslaaes, og deriblandt det, „at Arbejderne, der allerede have ydet den som Betingelse krævede Selvhjælp, ved Opofrelse af deres Kræfter før Tiden, fritages for yderligere at bidrage til deres Alderdomsforsørgelse”. Det var en anden Tale af en Præst end den, vi forleden hørte af det ærede Medlem fra Kolding, og jeg tror, at Præsten Kühnel i sit Syn paa Arbejdernes Sag har været adskillig mere i Overensstemmelse med den Lære, Præsten er sat til at forkynde, end det ærede Medlem forleden Dag var.

Da jeg er ved det ærede Medlem, vil jeg ikke undlade at sige, at jeg antager, hans Tale var ligesom en Indledning til de Taler, der til sin Tid skulde holdes, naar Tvangsfolkeforsikringen skal føres igennem. Det var en Paabegyndelse af de Anbefalingstaler, vi skulde have, om endelig ikke at bryde Selvforsørgelsesprincippet og endelig ikke fratage Arbejderklassen Lysten til at spare og være nøjsom. Vi skulde i det Øjemed have en klækkelig Skat paa hele Befolkningen, som naturligvis særlig følelig vil ramme Arbejderne. Men jeg vil ligeledes paa Forhaand minde det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer om, at den samme Præst Kühnel i sin Pjece siger om en saadan Tvangsfolkeforsikring — fordi det Spørgsmaal har været fremme allerede den Gang —, at de fleste Arbejdere aldeles ikke kunne undvære 18—20 Kr. aarlig uden at maatte nægte sig absolutte Fornødenheder. Den højtærede Indenrigsminister har i denne Sommer rejst rundt og forkyndt Indførelsen af en saadan

Tvangsforsikring med endnu større Aarsbidrag end 18—20 Kr. aarlig, endnu større end dem, om hvilke denne Præst, der dog havde Kendskab til Arbejderbefolkningen, i alt Fald her paa Sjælland, siger, at Arbejderne aldeles ikke kunne undvære saa meget. Og her i Salen høre vi det ærede Medlem fra Kolding tale om Arbejdernes Selvforsørgelse, om gode Princippers Nedbryden som Følge af en social Lovs Bestaaen, til Trods for, at det største Bud dog lyder paa, at man skal vise Kærlighed mod Næsten, og til Trods for, at hele den Lære, som det er det ærede Medlems Fag at forkynde, netop lærer ham, at han skal vise mest Omsorg for de fattige og de trængende, for dem, der have Omsorg behov.

Jo, jeg tror, det var i høj Grad betimeligt, at Socialdemokratiet en Gang i Foraaaret besluttede at danne Værn og Vagt om de sociale Love, og jeg haaber paa, at denne Vagt stadig vil blive forstærket, og at de Overfald, der ere planlagte, ville blive slaaede tilbage, uanset om Angriberne møde med militær Kasket eller med blød Hat. Ærede Medlemmer, der have Planer om at ødelægge den sociale Lovgivning, skulde finde et vaagent Socialdemokrati, og vi skulde sørge for, at Folket faar Besked om de herskende Tilstande trods alle Fraser fra den anden Side om Selvforsørgelse.

Nørgaard: Der er et Spørgsmaal, der i denne Rigsdagssamling vil overskygge alle andre, og som derfor samler saa godt som al Interesse om sig og ogsaa bør gøre det, det er Spørgsmaalet om Statens finansielle Stilling. Regeringen har anvist to Veje til at bringe vore Finansforhold paa Fode igen, nemlig at spare en Del paa de Steder, hvor det ikke er helt umuligt, eller rettere sagt paa de Steder, hvor det ikke er nødvendigt at give Penge ud, og endvidere at forøge Statens Indkomster ved Hjælp af nye Skattelove.

Jeg har med megen Opmærksomhed læst Finanslovkommissionens Betænkning igennem, og jeg finder, at der i den virkelig er angivet en hel Række Poster, hvorpaa der kan spares ikke ringe Beløb. Kommissionen har gjort sit Arbejde, nu staar det til Rigsdagen at tage Arbejdet op og føre det videre. Men ved at høre paa de Forhandlinger, der have været førte her i de sidste Dage, har jeg erfaret Sandheden af det gamle Ord, at i Virkeligheden er der ingen, der vil spare, naar det skal gaa ud over ham selv, og jeg tror nok, at det ogsaa vil vise sig mere og mere under For-